

Uit het Geldersch Sagenboek:

Witte Wieven

G. Buter

Op het landgoed Bijsteren onder Putten zag men vroeger witte wieven, terwijl het huis zelf ook niet pluis was. Aan het huis was een luikje dat nooit gesloten bleef, want 's nachts werd het steeds door onzichtbare handen weer geopend. Men meende dat dit te maken had met de zielen van de meiden die daar gediend hadden en die nu als dwaallichten terugkwamen.

De grote Kees heeft deze witte wieven met eigen ogen gezien. Als jonge kerel keerde hij tegen middernacht van een familiebezoek naar huis terug. Onderweg moest hij door een moerassige heide, de Breistroet, waar een bruggetje over een beek voerde. Midden op de brug gekomen zag hij plotseling de witte wieven.

Hij kon zich niet meer verroeren van schrik, en drukte zich met de rug tegen de brugleuning. Langzaam zweefden de wieven nader en gingen rakelings langs hem heen. Na enige tijd kon hij pas weer bewegen. Nat van het zweet en 'an iedere hoar un dröpel' kwam hij weer thuis.

+++